

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 6117245857
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6117245857.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ELIT SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Kolmá 4, 851 01 Bratislava - Petržalka, IČO: 31 596 061, zastúpeného Právny dom - advokáti, s.r.o., so sídlom Dlhá 2, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 857 793, proti žalovanému: 2/ E.. R. W., nar. 5. júna XXXX, bytom Z. XXXX/X, XXX XX C., zastúpenému JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom, Podjavorínskej 7, 811 03 Bratislava, IČO: 42 175 381, v konaní o zaplatenie 9.445,08 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13Cb/10/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. júla 2019, č. k. 41Cob/19/2019-220, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný 2/ m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 12.11.2018, č. k. 13Cb/10/2018-148, žalobu voči žalovanému 2/ a zamietol žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobným návrhom domáhal toho, aby súd vydal platobný rozkaz, v ktorom by zaviazal žalovaného 1/ Hedge Fund, s.r.o., so sídlom Karpatské námestie 10A, 931 06 Bratislava - Rača, IČO: 47 478 390, ako právneho nástupcu spoločnosti ADAM spol.s.r.o., s miestom podnikania T. G. Masaryka 8, Zvolen, IČO: 31 632 980, ako dlžníka a žalovaného 2/, ako ručiteľa na zaplatenie celkovej sumy 9.445,08 Eur s príslušenstvom, ako aj s trovami konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť druhého zo žalovaných, a to na tom skutkovom základe, že medzi žalobcom, ako predávajúcim a spoločnosťou ADAM spol.s.r.o. so sídlom T. G. Masaryka 8, 960 01 Zvolen, IČO: 31 632 980, ako kupujúcim bola v zmysle ustanovenia § 409 a nasl. v spojení s ustanovením § 269 ods. 2 Obchodného

zákonníka uzatvorená zmluva označená ako „Kúpna zmluva s výhradou vlastníctva č. ZV 2015_3 a Zmluva o poskytnutí obrátového bonusu zo dňa 1.1.2015, na základe ktorej žalobca dodával spoločnosti ADAM spol.s.r.o. tovar a táto spoločnosť mala povinnosť zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu za dodaný tovar a prevzatý tovar. Na základe zmluvy dodal žalobca spoločnosti ADAM spol.s.r.o. tovar v dohodnutom množstve a kvalite, ktorý spoločnosť ADAM spol.s.r.o. bez výhrad prevzala, pričom nenamietala žiadne vady dodaného tovaru.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz dňa 01.12.2017, sp. zn. 10Úp/446/2017, v zmysle žalobného návrhu žalobcu. Proti predmetnému platobnému rozkazu žalovaný 1/ nepodal odpor a predmetný platobný rozkaz nadobudol voči nemu právoplatnosť dňa 03.01.2018. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal odpor žalovaný 2/ a v odpore nesúhlasil s podanou žalobou a uviedol, že žalobca odôvodňuje svoj nárok voči žalovanému 2/ ustanovením článku IV. Dohody o uznaní záväzku, ktorú uzavreli žalobca a právny predchodca žalovaného 1/, spoločnosť ADAM spol. s.r.o. Zvolen dňa 19.10.2016. Účastníkom Dohody o uznaní záväzku mal byť aj žalovaný 2/, ako zodpovedná osoba. Predmetom Dohody o uznaní záväzku bolo uznanie záväzku spoločnosti ADAM spol. s.r.o. voči žalobcovi vo výške 4.779,63 Eur s príslušenstvom z titulu údajnej zmluvy uzavretej v ústnej forme medzi spoločnosťou ADAM spol. s.r.o. a žalobcom a dohodnutie splátkového kalendára.

4. Podľa názoru žalovaného 2/ žalobca vo svojej žalobe účelovo označil Kúpnu zmluvu iba skratkou zmluva, aby mohlo dôjsť ku stotožneniu Kúpnej zmluvy s údajnou ústnou zmluvou, na ktorú sa odvoláva Dohoda o uznaní záväzku, ako aj ručiteľské vyhlásenie v nej obsiahnuté. Žalovaný 2/ tvrdil, že Kúpna zmluva, na základe ktorej mal vzniknúť nárok žalobcu uplatnený v jeho žalobe a údajná ústna Zmluva, na ktorú odkazuje ručiteľské vyhlásenie žalovaného 2/ obsiahnuté v Dohode o uznaní záväzku, sú dve rozličné zmluvy. Žalovaný 2/ teda nepovažuje ručenie za záväzky spoločnosti ADAM uplatnené žalobcom v žalobe za platné voči jeho osobe. Žalovaný 2/ považuje ručiteľské vyhlásenie vo vzťahu k jeho osobe za neplatné.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žaloba žalobcu voči žalovanému 2/ nie je dôvodná, nakoľko nemá pasívnu vecnú legitímáciu, aby vystupoval v tomto konaní. Súd konštatoval, že vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti, vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Súd mal za to, že ak žalobca zažaloval žalovaného 2/, ktorý nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, teda nevznikla tomuto konkrétnemu žalovanému povinnosť žalobcovi platiť, súd takýto návrh zamietne z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, a preto súd žalobu voči žalovanému 2/, ako nedôvodnú zamietol.

6. Súd dospel k záveru, že ručiteľské prehlásenie, ktoré urobil žalovaný 2/ v Dohode o uznaní záväzku zo dňa 19.10.2016, a to v bode IV. tejto dohody, nie je dostatočne určité, keďže v predmetnom ručiteľskom prehlásení nie je jednoznačne identifikovaná zmluva, z ktorej by mu mali vzniknúť záväzky do budúcnosti, nakoľko podľa názoru súdu z takto koncipovaného ručiteľského prehlásenia nevyplýva, z ktorej zmluvy, resp. dohody má žalovaný 2/ ručiť za záväzky ako fyzická osoba, a preto je neplatné pre jeho neurčitosť, keďže pojem zmluva nie je v dohode o uznaní záväzku presne a určito špecifikovaný. Súd tiež poukázal na to, že záväzok spoločnosti ADAM spol.s.r.o. vyplývajúcej z predmetnej Dohody o uznaní záväzku bol určený presnou špecifikáciou faktúr, aj presnou sumou. Ručenie žalovaného 2/ nemôže pokrývať akékoľvek budúce právne vzťahy a akékoľvek budúce záväzky spoločnosti ADAM spol.s.r.o. alebo jej právneho nástupcu vo vzťahu k žalobcovi, a to z dôvodu, že takto označené záväzky nie sú určité tak, ako to vyžaduje § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 303 Obchodného zákonníka. Súd dospel k záveru, že ručenie za záväzky, ktoré boli predmetom tohto konania nebolo platne uzavreté. Ďalej súd uviedol, že je bezpredmetné, kto predmetnú Dohodu o uznaní záväzku vypracoval s tým, že pre posúdenie a rozhodnutie vo veci bolo podstatné konkrétne písomné znenie tohto uznania záväzku, z ktorého súd aj vychádzal. Súd dospel k záveru, že predmetné ručiteľské prehlásenie nespĺňa náležitosti, keďže z neho nevyplýva určitosť záväzku vyjadrená presnou identifikáciou záväzku, ako aj právneho dôvodu, pričom z predmetného obsahu ručiteľského prehlásenia nie je zjavné, ktorý presne

špecifikovaný záväzok žalovaného 1/, žalovaný 2/ zabezpečuje. Súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/74/2010 a Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/229/2010, z ktorých vyplýva, že platne možno ručením zabezpečiť iba taký záväzok dlžníka, ktorý je nespochybniteľne určitý, čo do jeho vzniku, ako aj jeho výšky. V prejednávanej veci podľa názoru súdu prvej inštancie nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok, nakoľko podľa jeho názoru ručenie za záväzky, ktoré vznikli a/alebo vzniknú z právneho vzťahu rovnakého a/alebo obdobného ako upravuje Dohoda o uznaní záväzku, alebo Zmluva, v ktorej je to uvedené v článku IV. Dohody o uznaní záväzku nemôže byť platné, nakoľko nie je zrejmé, čo je rovnaký alebo obdobný právny vzťah. Taktiež nie je vôbec určitá dokonca ani určiteľná výška zabezpečeného záväzku dlžníka, pričom doterajšia judikatúra vychádza z toho, že ručenie sa vzťahuje vždy k určitému právnomu titulu, z ktorého ručiteľ poznal výšku záväzku dlžníka, ako aj prípadné sankcie, spôsob narastania príslušenstva a podobne. Keďže ručiteľské vyhlásenie žalovaného 2/ považoval súd prvej inštancie za neplatné v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, žalobu žalobcu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s. p.

8. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 30.07.2019, č. k. 41Cob/19/2019-220 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na 100 % náhrady trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

10. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že vyhlásenie ručiteľa je jednostranným právnym úkonom, ktorý zakladá vznik ručenia, avšak ručiteľove vyhlásenie musí splniť formálne aj obsahové náležitosti. Z hľadiska formy musí byť dodržaná písomná forma, ktorá je podmienkou platnosti vyhlásenia, pričom vyhlásenie je jednostranným právnym úkonom toho, kto ručenie ponúka, a preto musí spĺňať aj všetky všeobecné požiadavky na platnosť právneho úkonu. Z hľadiska obsahu musí preto vyhlásenie obsahovať určenie dlžníka, veriteľa a ručiteľa tak, aby nevznikla pochybnosť o ktoré osoby ide. Z vyhlásenia musí byť tiež zrejmé, o aký záväzok ide, teda ktorý záväzok má byť zabezpečený ručením. Dôležitá je preto jeho presná identifikácia z hľadiska jeho obsahu a rozsahu, ale aj právneho dôvodu. Zákon tiež vyžaduje, aby vyhlásenie celkom jednoznačne obsahovalo záväzok ručiteľa, že ak dlžník svoj záväzok nesplní, splní ho veriteľovi ručiteľ.

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd skúmal, či ručiteľské vyhlásenie žalovaného 2/ spĺňa všetky uvedené náležitosti a zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného 2/ vyjadrené v článku IV. Dohody o uznaní záväzku je pre neurčitosť predmetu ručiteľského vyhlásenia neplatné. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že predmet ručenia je vymedzený určito, nakoľko aj keď ako správne uvádza žalobca, že je možné ručiť aj za záväzky vzniknuté v budúcnosti, avšak tieto záväzky musia byť jasne špecifikované. Samotné všeobecné konštatovanie a odkazovanie na „nejakú“ dohodu alebo zmluvu nie je presným určením záväzku, ktorým sa do budúca ručiteľ zaväzuje. Podľa odvolacieho súdu je nesporné, že v bode I. uvedenej Dohody o uznaní dlhu je predmet záväzku špecifikovaný riadne a jasne s odkazom na presné faktúry a zároveň z článku II. tejto dohody vyplýva suma, ktorú dlžník, t. j. žalovaný 1/ uznal. Predmetom tohto sporu však nie sú faktúry špecifikované v týchto ustanoveniach, ale predmetom je úhrada zaplattenia kúpnej ceny, ktorá bližšie v uvedenej dohode špecifikovaná nie je. Nie je teda podľa odvolacieho súdu možné na základe takto koncipovaného znenia ručiteľského vyhlásenia ustáliť, na základe ktorej konkrétnej zmluvy, resp. za akých podmienok preberá na seba žalovaný 2/ ručenie za dlžníka.

12. Odvolací súd dodal, že vo vzťahu k určitosti záväzku, spôsob akým má byť záväzok identifikovaný, zákonodarca nedefinuje. Identifikáciu záväzku preto možno vykonať akýmkoľvek spôsobom, ktorý však musí byť jednoznačný a ktorý záväzok definuje nezameniteľným spôsobom. V danom prípade žalobcom zvolený spôsob identifikácie predmetného záväzku odkazom na bližšie neidentifikovanú Dohodu alebo

Zmluvu nie je spôsobilý nezameniteľným spôsobom identifikovať vymedzený záväzok, čím nie je naplnená požiadavka určitosti záväzku v zmysle ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka, ktorý je kogentným ustanovením. Vzhľadom na uvedené nepovažoval odvolací súd postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní za formalistický tak, ako tvrdí žalobca.

13. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že z vyhlásenia o ručiteľskom záväzku žalovaného v druhom rade, podpísanom zo strany žalovaného 2/, ako aj konateľa žalovaného 1/, t. j. dlžníka nie je zrejmé, ktorý presne špecifikovaný záväzok dlžníka žalovaný 2/, ako ručiteľ do budúca zabezpečuje.

14. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 259a spisu), keďže podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

16. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že základom právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi bolo posúdenie platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 2/ obsahujúceho v čl. IV listiny označenej ako „Uznanie záväzku“. Podľa dovolateľa bolo toto vyhlásenie naformulované spôsobom, z ktorého je dostatočne jasné, na aké záväzky sa vzťahuje, ktorými sú aj budúce záväzky. Tieto záväzky boli vymedzené právnymi dôvodmi (Zmluva, Dohoda, záväzky vyplývajúce zo vzťahov, ktoré sú obdobné alebo rovnaké ako zmluva alebo dohoda).

17. Slovné spojenie obdobné alebo rovnaké vzťahy ako z Dohody alebo Zmluvy považuje dovolateľ za dostatočne zrozumiteľné vymedzenie budúcich záväzkov a zároveň za platné. Zdôraznil však, že v čase vzniku ručiteľského záväzku ešte nevedel, či v budúcnosti nejaké záväzky vzniknú, a preto nevedel ani v akej budú výške, a preto v ručiteľskom vyhlásení nemohli byť vymedzené výškou, označením právneho dôvodu, presným názvom a ani dátumom jeho vzniku, nakoľko rovnakých právnych dôvodov (kúpnych zmlúv) môže byť niekoľko.

18. Určitosť právneho úkonu je potrebné podľa dovolateľa vykladať z pohľadu určitosti alebo určiteľnosti a v danom prípade bolo ručenie určiteľné, a preto nemôže byť považované za neplatné. V danom spore ide zo strany súdov podľa dovolateľa za príliš formalistický výklad zákona, pretože samotná skutočnosť, že právny úkon je naformulovaný široko, resp. všeobecne nemôže spôsobovať neplatnosť právneho úkonu. Uviedol, že voči žalovanému sa v posudzovanej veci domáhal zaplataenia pohľadávky, ktorá vznikla z kúpnej zmluvy, ktorá je rovnakým vzťahom ako zmluva uvedená v čl. II Dohody, ktorá bola rovnako kúpnu zmluvou. Dohoda sa týkala záväzkov, ktoré v čase jej podpisu existovali, ale medzičasom zanikli, nakoľko spoločnosť ich uhradila a medzičasom vznikli nové záväzky, pričom čl. IV. sa týka aj týchto záväzkov.

19. Záverom dovolateľ zdôraznil, že ručiteľský záväzok žalovaného 2/ je jasný, zrozumiteľný, dostatočne určitý, vymedzený dostatočne určiteľným spôsobom zohľadňujúcim fakt, že ide o budúci záväzok, ktorý v čase vzniku ručiteľského záväzku neexistoval, a preto ho nebolo možné vymedziť konkrétnym názvom právneho úkonu, dátumom jeho vzniku a ani výškou. Dovolateľ dodal, že pri ručiteľskom záväzku je potrebné rozlišovať nielen záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti ale aj právny dôvod tohto záväzku, ktorý vznikne v budúcnosti. Ani záväzok a ani jeho právny dôvod však nebolo možné v čase vzniku Dohody vymedziť iným spôsobom, než takým, ktorý dovolateľ využil.

20. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu (č. l. 287 spisu), dovolaciemu súdu navrhol,

aby dovolanie žalobcu odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania. Uvedol, že žalobca definoval právnu otázku, ktorou je platnosť ručenia za záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti, ktorá otázka už však bola podľa žalovaného 2/ v minulosti v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/79/2017 a sp. zn. 1Obo/74/2010). Podľa žalovaného 2/zároveň nejde o otázku právnu, ale otázku skutkovú s tým, že podmienka určitosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 2/ splnená nebola, čo správne posúdili konajúce sudy.

22. Žalovaný 2/ zároveň dodal, že ak je v ručiteľskom vyhlásení neurčitý pojem „zmluva“, je nadbytočné, aby žalobca polemizoval v dovolaní nad tým, čo je rovnaký alebo obdobný právny vzťah ako „dohoda“ alebo „zmluva“. Totiž ak je neurčitý hlavný právny vzťah, nemôže byť podľa žalovaného 2/ určitý vzťah ani ten, ktorý je odvodený od hlavného.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

24. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

25. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

26. Dovolanie je odôvodnené § 421 ods. 1 C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

27. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

28. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

29. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

30. Dovolací súd zdôrazňuje, že súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.; nevyvedie právnu otázku, ktorú v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (právneho zástupcu, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

31. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

32. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

33. Dovolateľom vymedzená otázka uvedená v bode 16 tohto rozhodnutia, týkajúca sa posúdenia platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 2/ obsahujúceho v čl. IV listiny označenej ako „Uznanie záväzku“, nespĺňa kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia). Dovolateľom položená otázka sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzená otázka predstavuje skutkovú (a nie právnu) otázku, ktorá nemôže založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci.

34. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že otázka posúdenia platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 2/ obsahujúceho v čl. IV listiny označenej ako „Uznanie záväzku“ na základe konkrétnej zmluvy uzavretej medzi konkrétnymi zmluvnými stranami, môže byť predmetom len konkrétneho jedného sporového konania, z čoho je zrejmé, že takáto otázka nemôže byť predmetom skoršej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017), zotráva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

36. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

37. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že

prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného 2/, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.